

«Κάγὼ ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἐλκύσω πρὸς Ἐμαυτὸν» (Ἰωάν. ιβ' 32)

Ὁ ἀναληφθεὶς Κύριός μας: τὸ σωτήριο Χελιδόνι ποὺ ἀνοίξε τὸν δρόμο γιὰ τὴν αἰώνια ἀνοιξι^(*)

τοῦ μακαρίου Ἐπισκόπου Νικολάου Βελιμίροβιτς († 1956)

ΟΤΑΝ τὰ χελιδόνια ἔχουν ἔλλειψιτροφῆς καὶ τὸ κρῦο πλησιάζει, πετοῦν γιὰ τὰ θερμὰ κλίματα, ὅπου ὑπάρχει ἀφθονία ἡλίου καὶ τροφῆς. Ἐνα χελιδόνι προπορεύεται, δοκιμάζοντας τὸν ἀέρα καὶ δείχνοντας τὸν δρόμο, καὶ τὸ ὑπόλοιπο τμήμα ἀκολουθεῖ ἐν συνεχείᾳ.

Ὅταν οἱ ψυχές μας ἔχουν ἔλλειψι τροφῆς στὸν ὕλικό κόσμο, καὶ ὅταν τὸ κρῦο τοῦ θανάτου πλησιάζει - ὡ, ὑπάρχει ἕνα χελιδόνι σὰν τὸ ἀνωτέρω, νὰ μᾶς πάρη σὲ ἕνα θερμὸ μέρος, ὅπου νὰ ὑπάρχη ἀφθονία πνευματικῆς θερμότητος καὶ τροφῆς; Ὑπάρχει τέτοιο μέρος; Ὑπάρχει τέτοιο χελιδόνι;

Ἐξω ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴ Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει κανεὶς, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ μᾶς δώσῃ κάποια ἀξιόπιστη ἀπάντησι σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα. Ἡ Ἐκκλησία μόνον γνωρίζει, καὶ γνωρίζει μὲ βεβαιότητα. Αὐτὴ ἔχει ἰδεῖ αὐτὸ τὸ τμήμα τοῦ Παραδείσου, γιὰ τὸ ὁποῖο οἱ ψυχές μας αἰσθάνονται λαχτάρᾳ στὸ παγωμένο λυκόφως αὐτῆς τῆς ἐπιγείου ζωῆς. Αὐτὴ ἐπίσης ἔχει ἰδεῖ τὸ εὐλογημένο ἐκεῖνο χελιδόνι, τὸ πρῶτο ποὺ πέταξε στὸ λαχταριστὸ αὐτὸ μέρος, διατρυπώντας τὸ σκοτάδι καὶ διασχίζοντας τὴν βαρεῖα ἀτμόσφαιρα μεταξύ γῆς καὶ οὐρανοῦ μὲ τὰ δυνατὰ πτερά του, ἀνοίγοντας τὸν δρόμο γιὰ τὸ ὑπόλοιπο σμήνος ποὺ ἀκολουθεῖ πίσω. Πέρα ἀπὸ αὐτό, ἡ Ἐκκλησία στὴν γῆ μπορεῖ νὰ σᾶς εἰπῇ γιὰ ἀναρίθμητα σμήνη χελιδονιών, τὰ ὁποῖα ἀκολούθησαν τὸ Πρωτοχελιδόνιο καὶ πέταξαν μαζὶ του στὴν εὐλογημένη χώρα, τὴν χώρα μὲ τὴν ἀφθονία ὄλων τῶν ἀγαθῶν - τὴν χώρα μὲ τὴν αἰώνια ἀνοιξι!

Θὰ ἔχετε καταλάβει ὅτι, ὀμιλώντας γιὰ αὐτὸ τὸ σωτήριο Χελιδόνι, ἀναφέρομαι στὸν ἀναληφθέντα Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Δὲν εἶπε γιὰ τὸν Ἐαυτό Του ὅτι εἶναι ἡ Ὁδός; Δὲν εἶπε γιὰ τὸν Ἐαυτό Του στοὺς Ἀποστόλους Του: «Πορεύομαι ἐτοιμάσαι τόπον ὑμῖν... καὶ ἐὰν πορευθῶ... παραλείψομαι ὑμᾶς πρὸς Ἐμαυτὸν» (Ἰωάν. ιδ' 2-3); Καὶ δὲν τοὺς εἶπε νωρίτερα: «Κάγὼ ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἐλκύσω πρὸς Ἐμαυτὸν» (Ἰωάν. ιβ' 32); Αὐτὸ ποὺ Αὐτὸς ὁ Ἰδιος εἶπε, ἄρχισε νὰ ἐκπληρώνεται λίγες ἐβδομάδες ἀργότερα καὶ συνεχίζει νὰ ἐκπληρώνεται μέχρι τῶν ἡμερῶν μας καὶ θὰ συνεχίσῃ μέχρι τὸ τέλος τοῦ χρόνου. Δηλαδή: ὄντας ἡ ἀρχὴ τῆς πρώτης δημιουργίας τοῦ κόσμου, ἔγινε ἐπίσης ἡ ἀρχὴ καὶ τῆς δευτέρας δημιουργίας, ἡ τῆς εὐλογημένης ἀνακαινίσεως τῆς παλαιᾶς. Ἡ ἁμαρτία ἔκοψε τὰ πτερά τοῦ Ἀδάμ καὶ ὄλων τῶν ἀπογόνων του καὶ αὐτοὶ ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὸν Θεό, ἔφυγαν καὶ τυφλώθηκαν ἀπὸ τὸ χῶμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο πλάσθηκαν τὰ σώματά τους. Ὁ Χριστός,

ὡς ὁ Νέος Ἀδάμ, ὁ πρῶτος Ἄνθρωπος, ὁ Πρωτότοκος μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, ἦταν ὁ πρῶτος ποῦ ἀνυψώθηκε στοὺς οὐρανοὺς μὲ πνευματικὰ πτερὰ, στὸν θρόνο τῆς αἰωνίου δόξης καὶ δυνάμεως, διανοίγοντας ἔτσι τὸν δρόμο γιὰ τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἀνοίγοντας ὅλες τὶς οὐράνιες πύλες στοὺς ἀκολούθους Του μὲ τὰ πνευματικὰ τους πτερὰ - ὅπως ἓνας ἀετὸς διανοίγει τὸν δρόμο γιὰ τὰ ἀετόπουλά του ὅπως ἓνα χελιδόνι ποῦ προπορεύεται, δείχνοντας στὸ σημῆνος τὸν δρόμο καὶ σπάζοντας τὴν ἰσχυρὴ ἀντίστασι τοῦ ἀέρος.

«*Τις δώσει μοι πτέρυγας ὡσεὶ περιστερᾶς καὶ πετασθήσομαι καὶ καταπαύσω;*» (Ψαλμ. νδ' /νε' 7), κραυγάζει ὁ Ψαλμωδὸς ἀπελπιστικὰ πρὶν ἀπὸ τὴν ἔλευσι τοῦ Χριστοῦ. Γιατί; Ὁ ἴδιος τὸ ἐξηγεῖ: «*ἡ καρδία μου ἐταράχθη ἐν ἐμοί, καὶ δειλία θανάτου ἐπέπεσεν ἐπ' ἐμέ· φόβος καὶ τρόμος ἤλθεν ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐκάλυψε μέ σκότος*» (αὐτῷ, 5-6). Μία τέτοια φορικτὴ αἴσθησις ἐπιθανατίου φόβου καὶ τρόμου τῆς ὑπάρξεως στὴν ἐρημιὰ αὐτῆς τῆς ζωῆς, σὰν ἓνας φοβερὸς ἐφιάλτης, πρέπει νὰ ἐβάρυνε ὅλο τὸν λογικὸ, τίμιο κόσμο πρὶν ἀπὸ τὸν Χριστό. «*Ποιὸς θὰ μοῦ δώσῃ πτερὰ, γιὰ νὰ πετάξω ἀπὸ τὴν ζωὴ αὐτῆς;*» - αὐτὴ πρέπει νὰ ἦταν ἡ ἐρώτησις πολλῶν εὐγενῶν καὶ εὐαισθητῶν ψυχῶν. Ὅμως, ποῦ θὰ πετάξῃς, ὦ ἀμαρτωλὴ ἀνθρώπινη ψυχῆ; Μπορεῖς ἀκόμη, σὰν σὲ ὄνειρο, νὰ αἰσθανθῆς αὐτὸ τὸ μέρος τῆς θερμότητος καὶ τοῦ φωτός, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐκδιώχθηκες; Ἴδου, οἱ πύλες ἐκλείσαν πίσω σου καὶ Χερουβὶμ μὲ πύρινες ρομφαεῖς τοποθετήθηκαν ἐκεῖ, γιὰ νὰ ἀπαγορεύσουν τὸ πλησίασμά σου. Ἴδου, ἡ ἀμαρτία ἔχει κόψει τὰ πτερὰ σου - ὄχι πτερὰ πουλιοῦ, ἀλλὰ θεῖα πτερὰ - καὶ σὲ ἔχει προσκολλήσει γερὰ κάτω στὴν γῆ. Χρειάζεται κάποιος, πρῶτα νὰ σὲ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἀμαρτίας, νὰ σὲ πλύνῃ καὶ νὰ σὲ ἀνορθώσῃ. Καὶ μετὰ χρειάζεται κάποιος νὰ σοῦ ἐμφυτεύσῃ καὶ νὰ σοῦ θρέψῃ νέα πτερὰ, ὥστε νὰ μπορέσῃς νὰ πετάξῃς. Ἔπειτα χρειάζεσαι κάποιον, κάποιον πολὺ ἰσχυρὸ, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου τὰ Χερουβὶμ μὲ τὶς πύρινες ρομφαεῖς νὰ παραμερίσουν, γιὰ νὰ σοῦ ἐπιτρέψουν τὴν διόδου στὴν ἐνδόξη πατρίδα σου. Τέλος, χρειάζεσαι κάποιον, ὁ ὁποῖος θὰ σὲ ἐξιλεώσῃ στὸν λυπημένο Δημιουργό σου, ὥστε νὰ σὲ δεχθῆ καὶ πάλι στοὺς τόπους τῆς ἀθανάτου χώρας Του. Αὐτὸς ὁ «κάποιος» ἦταν ἄγνωστος στὸν προχριστιανικὸ κόσμο. Ἀποκάλυψε τὸν Ἐαυτό Του ὡς ὁ Κύριός μας καὶ Σωτῆρας Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Ζῶντος Θεοῦ. Ἀπὸ ἀγάπη γιὰ σένα, κατῆλθε ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς στὴν γῆ καὶ ἦλθε στὴν γῆ, ἐνδύθηκε τὴν σάρκα, ἔγινε ἓνας φυλακισμένος γιὰ χάρι σας φυλακισμένοι, ἴδρωσε καὶ κρύωσε, ὑπέμεινε πείνα καὶ δίψα, ἔδωσε τὸ πρόσωπό Του νὰ ραπισθῆ καὶ τὸ σῶμα Του νὰ καρφωθῆ στὸν Σταυρό, ξάπλωσε στὸν τάφο σὰν πτώμα, κατῆλθε στὴν κόλασι γιὰ νὰ καταστρέψῃ μία φυλακὴ χειρότερη ἀπὸ αὐτῆς τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία σὲ ἀνέμενε νὰ σὲ δεχθῆ μετὰ τὸν χωρισμό σου ἀπὸ τὸ σῶμα - καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ σὲ σώσῃ ἀπὸ τὸν βουρκο τῆς ἀμαρτίας καὶ νὰ σὲ κἀνῃ νὰ σταθῆς στὰ πόδια σου. Κατόπιν, ἀναστήθηκε ἀπὸ τὸν θάνατο, γιὰ νὰ σοῦ δώσῃ πτερὰ νὰ πετάξῃς στοὺς οὐρανοὺς, καὶ τελικὰ ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς γιὰ νὰ σοῦ ἀνοίξῃ τὸν δρόμο καὶ νὰ σὲ φέρῃ στὴν κατοικία τῶν Ἀγγέλων. Δὲν ἔχεις τώρα νὰ ἀναστενάξῃς μὲ φόβο, τρέμοντας καὶ φρίττοντας σὰν τὸν Βασιλέα Δαβὶδ, οὔτε νὰ ἐπιθυμῆς πτέρυγας ὡσεὶ περιστερᾶς, διότι ὁ Ἄετὸς ἔχει ἐμφανισθῆ καὶ ἔχει δείξει καὶ διανοίξῃ τὸν δρόμο μπροστά. Πρέπει μόνον νὰ θρέψῃς τὰ πνευματικὰ πτερὰ ποῦ σοῦ δώθηκαν στὸ Βάπτισμά σου στὸ ὄνομά Του καὶ νὰ ἐπιθυμήσῃς μὲ ὅλη σου τὴν δύναμι νὰ ἀνέλθῃς, ἐκεῖ ὅπου Αὐτὸς ἀνῆλθε. Ἐχει ἐπιτελέσει τὸ ἐνενήντα ἐννέα

τοῖς ἑκατὸ ἀπὸ ὅλα ὅσα ἀπαιτοῦνται γιὰ τὴν σωτηρία σου· δὲν θὰ ἀγωνισθῆς νὰ κατορθώσῃς αὐτὸ τὸ ἓνα τοῖς ἑκατὸ ποὺ ἀπόμεινε γιὰ τὴν σωτηρία σου, καὶ αὐτό, ὅταν γιὰ σένα «πλουσίως ἐπιχορηγηθῆσεται ἡ εἴσοδος εἰς τὴν αἰώνιον βασιλείαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Β' Πέτρ. α' 11);

Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὴν γῆ στὸν οὐρανὸ εἶναι τόσο ἀπρόσμενη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ὅσο ἦταν καὶ ἡ καθόδός Του ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὴν γῆ καὶ ἡ γέννησίς Του κατὰ σάρκα γιὰ τοὺς Ἀγγέλους. Ποιὸ γεγονός ἐστὶν τὴν ζωὴ Του δὲν ἀντιπροσωπεύει κάτι μοναδικὸ καὶ μοναδικὰ ἀπρόσμενο γιὰ τὸν κόσμον; Ὅπως οἱ Ἄγγελοι παρακολούθησαν μὲ θαυμασμὸ πῶς ὁ Θεός, στὴν πρώτη δημιουργία, χώρισε τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκότος καὶ τὸ νερὸ ἀπὸ τὴν ξηρά, πῶς τοποθέτησε τὰ ἀστέρια στὸν οὐρανὸ θόλο καὶ πῶς παρήγαγε φυτὰ καὶ ζῶα ἀπὸ τὸ χῶμα καὶ τελικὰ ἐπλασε τὸν ἄνθρωπο, δίδοντάς του ψυχὴ ζῶσα, ἔτσι καὶ ὁ κάθε ἓνας ἀπὸ μᾶς πρέπει νὰ βλεπῆ μὲ θαυμασμὸ στὰ γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Σωτῆρος, ξεκινώντας μὲ τὸν θαυμαστὸ Εὐαγγελισμὸ στὴν Παναγία Παρθένο ἀπὸ τὸν Ἀρχάγγελο Γαβριὴλ στὴν Ναζαρέτ, καὶ μετὰ μὲ τὴν σειρὰ μέχρι τὴν ἐνδοξό Του Ἀνάληψι στὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Εἶναι ὅλα, μὲ πρώτη ματιά, ἀπρόσμενα, ἀλλά, ὅταν συσχετισθοῦν μὲ τὸ σχέδιο γιὰ τὴν ἐπιτέλεσι τῆς σωτηρίας μας, ὅλοι οἱ λογικοὶ ἄνθρωποι πρέπει νὰ κραυγάζουν ἀπὸ χαρὰ καὶ νὰ δοξάζουν τὴν δύναμι τοῦ Θεοῦ, τὴν σοφία Του καὶ τὴν ἀγάπη Του γιὰ τὴν ἀνθρωπότη-τα. Δὲν μπορεῖς νὰ βγάλῃς κάποιο μεγάλον γεγονός ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ μὴν παραμορφώσῃς τὸ ὅλον, ὅπως δὲν μπορεῖς νὰ κόψῃς τὸ χέρι ἢ τὸ πόδι ἐνὸς ζωντανοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ μὴν τὸν παραμορφώσῃς, ἢ νὰ μετακινήσῃς τὴν σελήνη ἀπὸ τὸν οὐρανὸ θόλο ἢ νὰ ἀφαιρέσῃς ἓνα τιμῆμα ἀπὸ τις μυριάδες ἀστρα, καὶ νὰ μὴν παραμορφώσῃς τὴν τάξι καὶ τὴν ὁμορφίαν τοῦ οὐρανοῦ. Ἔτσι, νὰ μὴ σκέπτεσαι λέγοντας: «Δὲν ἦταν ἀνάγκη γιὰ τὸν Κύριον νὰ ἀναληφθῆ!». Ὅταν ἀκόμη καὶ κάποιοι Ἰουδαῖοι ἀναγκάσθησαν νὰ ἀναγνωρίσουν καὶ νὰ ἀναφωνήσουν: «καλῶς πάντα πεποίηκε!» (Μάρκ. ζ' 37), πῶς μπορούμε ἐμεῖς, οἱ βαπτισμένοι στὸ ὄνομά Του, νὰ μὴν πιστεύου-με ὅτι ὅλα ὅσα ἔκανε, τὰ ἔκανε καλὰ: σχεδιασμένα καὶ τακτοποιημένα μὲ μεγάλῃ σοφία. Καὶ ἡ Ἀνάληψις Του λοιπὸν εἶναι ἐπίσης καλὴ, σχεδιασμένη καὶ τακτοποιη-μένη μὲ μεγάλῃ σοφία, ὅπως εἶναι ἐπίσης ἡ Ἐνανθρώπησίς Του, ἡ Βάπτισις, ἡ Μεταμόρφωσις καὶ ἡ Ἀνάστασις. «Συμφέρι ὑμῖν ἵνα Ἐγὼ ἀπέλθω» (Ἰωάν. ἰστ' 7), εἶπε ὁ Κύριος στοὺς μαθητῆς Του. Βλέπεις πῶς ρυθμίζει καὶ πράττει κάθε τι ποὺ εἶναι τὸ καλὸτερον γιὰ τοὺς ἀνθρώπους; Κάθε λόγος καὶ πρᾶξις Του ἔχουν τὸ καλὸ μας ὡς σκοπὸ τους. Ἡ Ἀνάληψις Του εἶναι ἄπειρα καλὴ γιὰ ὅλους μας. Ἄν δὲν ἦταν, δὲν θὰ εἶχε ἀναληφθῆ... □

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 296/Μάιος-Ἰούνιος 2000, σελ. 302-303,307.
Nikolai Velimirovic, Bishop of Ochrid, *HOMILIES*, Vol. I, «27. The Ascension of the Lord», pp. 296-299 (δημοσιεύουμε σὲ μετάφρασι μόνον τὴν Εἰσαγωγὴ τῆς Ὁμιλίας Στὴν Ἀνάληψι τοῦ Κυρίου), Lazarica Press, Birmingham 1996.